

התמונה האחרונה. זוהי תמונתו האחרונה של דרור לוי, לפני הרצח, התמונה צולמה בידי חברו למסע, שחזר פצוע. דרור נראה בתמונה כשהוא שוכב על בטנו ונזמט ממימיו הקרירים של אחד הגבים בפטרה, כשלידו מונח תת מקלע העוזי שלו הדרך ומוכן לפעולה.

שילום של שני צעידים ישראליים שהצליחו להגיע לפטרה

ההתמנה האחרונה

התכנית היתה פשוטה. בקו אירי, המרחק עד לפטרה הוא 26 קילומטרים בדיוק. אולם כן לחצות את הערבה ולטפס בצוקי הרי אדום, המתרוממ של אלף מטר, מובטח לו שיטעה בסבך הנקיקים והעו דרור לוי וחברו ידעו את הדרך בעינים עצומות. שעה שהיו מסיירים לארכה ולרחבה של הארץ, היו השיל הגדול. מהמפות למדו כל עץ, כל פיתול וכל גב בדרך. הואדיות העקלקלות ביותר היו מוכי רים להם, ככביש תל-אביב - הרצליה.

ההזדמנות לבצע את תכניתם ניתנה רק השנה. אותה תקופה שררה במדינה אירה של ערב מלחמה. כנופיות פידאיון פשטו בדרכים, רצחו על ימין ושמאל. מטוס מצרי הופל בשמי הנגב.

דרור החלי, קיבל חופשת שבת קצרה. הוא החליט לנצלה לביצוע תכניתו. יחד עם חברו הכין את כל הציוד הדרוש למסע: אוכל, מים, מפות ותשקיפים, מצפן ומצי למה. למודינסיון מגורלם של חמשת קוד מיהם, שנרצחו בידי לגיונרים ללא נשק בידם, הצטידו בעוזי רמונים ורובה.

דרור וחברו ידעו הרבה על גורלם של קודמיהם: ארבעה בחורים ובחורה אחת, ילידי הארץ שפטרה קסמה להם עוד מימי שירותם בפלמ"ח ופלוגות החי"ש. ללא כל הכנה רצינית מראש, יצאו החמישה לדרך, הערימו על נהגים שאספוס ב"טרמפי", קציני צבא שחקרום לדרכם ותושבי שתי הנקודות בדרך הערבה: באר-מנחה ועין יתב.

המצבה שהוקמה לזכרם, מזהירה עתה את הבאים אחריהם לבלי-יבואו. אחת הסי ברות על גורלם הנורא: אחד מן החבורה נוכש על-ידי נחש ארסי. חבריו החליטו להסגיר עצמם לתחנת הלגיון הקרובה, לי בקש עזרה רפואית מהירה. בדרך נורו ביריות מארב ירדני.

השנים, נסעו בטרמפ מבאר שבע עד באר מנחה, משם עמדו להתחיל במסע. הכל היה מוכן ומתוכנן. הם עמדו לצאת לדרך ביום שישי בלילה, לבלות את השבת בפטרה ולחזור לערבה ביום הראשון ב בוקר. חופשת סוף שבוע קצרה מעבר ל גבול.

ירח שני סוף חודש ניסן האיר את הערבה החשופה. שתי דמויות חמושות, עמוסות תרמילי-גב סגנים, פילסו את דרכן במהירות. מדי פעם הם היו נעצרות להשוות את תחיי הקרקע עם השרטוט שבתשקיף. הכל היה בסדר.

כל רחש חשוד, כל תנועה מיסתורית, הכריחו אותם להיעצר, לבדוק אם אפשר להמשיך בדרך. לבסוף, לאחר הליכה רצופה במשך כל הלילה, עם מנוחות קצרות בלבד, הגיעו השניים לראשי ההרים. בטרם הספיקו לנוח מעט, עלה השחר.

למטה, כעל כף היד, היתה פרושה הערבה. מאחוריה התמשכו שרשרות הרי הנגב הישראלי בסגנונות צבעים נפלאה. אולם פט רה עוד היתה רחוקה. משך שעה ארוכה שקלו השניים באם להסתתר במשך היום ולהמשיך לצעוד בלילה. הם החליטו להמשיך ביום.

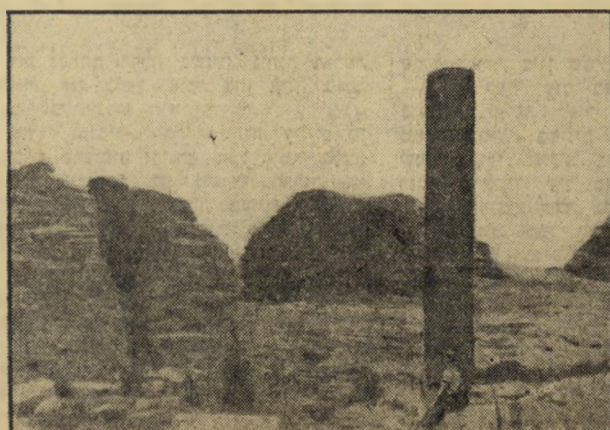
מארבעה עברים, התנשאו קירות תלולים של אבן חול, בהם היו חצובים בניינה וארמונותיה של עיר הנבטים הקדומה, שנוסדה 200 שנה לפני הספירה הנוצרית.

כל תנועה לא נראתה בעיר. הכל היה רדום ומת. רק על הרקס שממול, נראו סימני צשן מהכפר הערבי הקטן ואדי מוסה. דרור וחברו לא התמהמהו. הם רצו לראות מה שיותר, כדי שיוכלו לחזור לפי לוח הזמנים שהציב

דרור וחברו עשו בפטרה כבתוך שלהם. הם סיירו ב בחרות גמורה. חיפשו ומצאו את המעין המפירסם, ע והוריקו מימיותיהם ומילאון אף הן. בחופשיות מוס בתילי ההריסות, גילו בקולי קולות ארמונות עתי נסתרים, חפרו בעקביהם ובקת הרובה כדי למצוא מן ודברי עתיקות אחרים. פעולות אלה היו מלחמת בציל כשדרור מצלם את חברו ולהפך. תמונות אלה הן ההו

עיין במפה. דרור לוי מעיין במפה. בפתח אחת המערות בכניסה לפטרה. מסעם של השניים היה מתוכנן לכל פרטיו, נעזר במפות מדויקת שנערכו על סמך עשרות פרטים.

העמוד. בצל אחד מעמודי פטרה המפורסמים, יושב דרור כשבידו תת מקלע עוזי. עמודים אלה נחצבו בידי הנבטים בככרות הראשיות של העיר, על-ידי כך שחצבו את הסלע מסביבם.

מעיין מוסה. תמונת נוף שצולמה בידי דרור לוי, על אדמת עבר-הירדן. אלה הם מימיו של מעין מוסה ליד פטרה. מעיין זה הוא תחילת ואדי מוסה, המוליך אל הערבה.